

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 15 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 82

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σίλβα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.—ΚΟΜΗΣΣΑ
ΔΕΔΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασιλίσσης τῆς Ρωμανίας

[Συνέχεια]

Μόλις ἐφάνησαν αἱ πρῶται ἀκτίνες τῆς ἡλίου, καὶ ὁ νεωκόρος ἤνοιξε τὰς θύρας, ἔπαυσε δὲ ὁ τῶν βημάτων κρότος, ἐξῆλθε τῆς κρύπτης, καὶ ὅτε μὲν τετραποδητὶ, ὅτε δὲ ἀκροθιγῶς ψαύουσα τοὺς τοίχους, ἐπιδέ-
ξιως εὐρέθη ἔξω τῆς Ἐκκλησίας.

Καθ' ἣν στιγμὴν τόσῳ φρικώδους σκηνῇ διεδραματίζετο ἐν τῇ Μητροπόλει, ἀνατόμος τῆς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας ἤθελε κατα-
πτοηθῇ, εἰάν ἤδυνατο νὰ ἴδῃ τὰ δάκρυα καὶ τὰς βλακύνους, ὥς τὸ λεπτοφυὲς τοῦτο ὄργανον μετὰ τυραννικῆς δυνάμεως ἐξῆσκει ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς Ράλφου. Ὁ νέος ἱερεὺς εἶχε δι-
έλθει τὴν νύκτα ἐξαίτουμένος ἀντίληψιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῶν κακῶν διαλογισμῶν, οἵτινες συνεσπεירוῦντο εἰς τὸ θυελλώδες χάος τοῦ καταπεπονημένου νοῦς του· ἐφαίνετο ὅτι δυνάμεις τις εἶχε κατακυριεύσει τὸ πνεῦμά του, καὶ τὸ κατεσπάραττε μὲ τὰς μεθυσι-
κάς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος...

Ὁ Ράλφος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠγεί-
ρετο μετ' ὀρμῆς, ὥς εἰάν ἰσχυρόν τι ἐλατή-
ριον ὦθει αὐτὸν βιαίως, καὶ μετ' ἐξημμένων ὀφθαλμῶν ἐπιθυμίας καὶ ἡδονῆς ἔτεινε τοὺς βραχίονάς του, ὥς νὰ ἤθελε νὰ περιβάλλῃ μορφὴν ἠναέριον, ἥτις ἐπετερυγίζε περὶ αὐ-
τόν, μὲ θωπείας ἐρωτικές... Ἀλλ' ἡ πραγ-
ματικότης ἐφυγάδευε τὰς ἡδέας ταύτας ἀ-
πάτας... τότε νευρικός τις σπασμὸς ἐτά-
ραττε τὸ ἀδύνατον σῶμά του, καὶ δάκρυα ἀπελπισίας κατέβρεχον τὰς ἐκ τῶν στερή-
σεων καὶ θλίψεων ἐξασθενισθείσας παριὰς αὐτοῦ... ματαιῶς ἐζήτηι ἀνακούφισιν τινα εἰς τὸ καθαρὸν τοῦ ὀρίζοντος, ὅστις διεφαί-

νετο ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ παραθύρου τοῦ κελλίου του· ἀλλ' ἐν τῇ ἐπιβλητικῇ ἡσυχίᾳ τῆς γο-
ητευτικῆς ἐκείνης νυκτός, ἀκτινοβολούσης ὑπὸ μυριάδων ἀστέρων, — εἰς τὴν ζωηρὰν ἀν-
τίθεσιν τῆς ἡσυχίας τῆς φύσεως πρὸς τὰ αἰ-
σθήματα αὐτοῦ, — ἡ τρικυμία τῆς ψυχῆς του σφοδρότερα ἐπανηγείρετο, καὶ τὰ χεῖλη συνεσφίγγοντο προφέροντα διακεκομμένας φράσεις καταρῶν καὶ βλασφημιῶν... ταχέως ὁμως ἡ τοιαύτη ἐξαψὶς κατηνύσθη ἐνεκα τῆς μεγάλης σφοδρότητος, καὶ τότε ἤφιετο νὰ πίπτῃ ἐξηντημένος ἐπὶ τῆς μικρᾶς αὐ-
τοῦ κλίνης ἄνευ δυνάμεως, ἄνευ θελήσεως.

Ὅταν προσεκάλεσαν αὐτὸν νὰ λειτουρ-
γήσῃ, κατῆλθεν αὐτομάτως χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί ἔπραττε.

Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ὠνειρεύετο, αἱ ἰδέαι του ἦσαν συγκεχυμέναι καὶ ἀβέβητοι εἰς τὸ πνεῦμά του... ὑπὸ τῆς φαντασίας του πα-
ρουσιάζετο ἐποχὴ μακρυνή, μακρυνή... δὲν τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐλειτούργει, ἀλλ' ὅτι πα-
ρευρίσκετο εἰς λειτουργίαν, ὥς κατὰ τὰς ἡ-
μέρας, καθ' ὅς παῖς ἐστὶ ὢν συνωδεύετο ὑπὸ τῆς μητρὸς του, θωπεύοις αὐτὸν μετ' ἀ-
γάπης καὶ τρυφερότητος.

Ἦτο τοσοῦτον προσηλωμένος εἰς τὴν ἰ-
δέαν ταύτην, ὥστε, ὅτε ἐστράφη ἵνα ὑψώσῃ τὸν ἡγιασμένον ἄρτον, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀντὶ νὰ ἴδωσι τὴν μελαγχολικὴν τῆς μητρὸς του μορφὴν, παρετήρησαν τούναντίον τὴν τῆς Ἐδίττης, γονυπετοῦς καὶ περιμενούσης ὅ-
πως κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων διὰ τρόπον λίαν εὐλαβοῦς.

Ἡ ὥραία κόρη, φοροῦσα τὴν λευκὴν καὶ λεπτειλίεπτον νυμφικὴν ἐσθῆτα μετὰ τοῦ ὑπερύψου προσώπου της, ὑπερύψου καὶ ἀκτινοβολοῦντος ὑπὸ μειδιάματος ἀπεριγρά-
πτου γλυκύτητος, εἶχε τὴν ἀδελὸν ἐκείνην ἔκφρασιν, ἣν οἱ ποιηταὶ ἐφαντάσθησαν ὑ-
πάρχουσαν παρὰ τοῖς ἀγγέλαις.

Μεγάλῃ ἐπιθυμίᾳ τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν παιδι-

κὴν του φίλην κύπτουσαν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ θανάτου, καὶ εὖτῳ νὰ δυνηθῇ νὰ τὴν θέσῃ ἐπὶ τοῦ φερέτρου ἀθῶων καὶ ἄσπιλον, διῆλθεν ὡς λάμψις πρὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Ράλφου, πλησιάζοντος τὸν ἅγιον Ἄρτον εἰς τὰ χεῖλη τῆς Ἐδίττης.

Ἡ τελευταία αὕτη ἔμεινε στιγμὰς τινὰς βεθυθισμένη εἰς προσευχὴν, καὶ ἀφοῦ ἔρριψε πρὸς τὸν νέον ἱερέα βλέμμα πλήρες φιλικῆς εὐγνωμοσύνης, ἐπλησίασε πάλιν τὴν μητέρα της εἰς γωνίαν τινα τῆς Ἐκκλησίας, ἀνα-
μένουσα τὸν μνηστῆρά της.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰδὸς τι ἀπά-
της ἤρχισε νὰ κυριεύῃ λεληθότως τὴν Ἐ-
δίττην : τῇ ἐφαίνετο ὅτι οἱ τοῖχοι εἶχον ἀ-
πολέσει τὰς βάσεις ἐφ' ὧν ἐστηρίζοντο, μελ-
λοντες νὰ πέσωσι καὶ καταπλακώσωσιν αὐ-
τήν, τὸ ἔδαφος ἐσκαλεῖν ὑπὸ τοὺς πόδας της οἰκὴν καταστρώματος πλοίου, τοὺς πολ-
λοὺς φίλους καὶ γνωρίμους, οἵτινες τὴν πε-
ριεκύκλουν, διέκρινε συγκεχυμένως, ὥς εἰάν πυκνὴ ὁμίχλη περιεκαλύπτεν αὐτοὺς, ὑπό-
κωφος κρότος ἐδόμει εἰς τὰ ὦτά της, καὶ ὅλον τὸ σῶμα βαθυμυθὸν ἔρριγιε παταγωδῶς, μετὰ μεγάλης δὲ δυσκολίας ὑπερμεδίασε πρὸς τὸν Τασίλλον εἰσπερχόμενον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ψιθυρίζουσα αὐτῷ :

— Γνωρίζεις ὅτι ἐλησημόνησα τὰ σχέδια τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας;... Δὲν θέλω πλέον νὰ γείνω μοναχὴ, καὶ αἰσθάνομαι ἄφατον αἶσθημα εὐτυχίας διδοῦσά σοι τὴν ζωὴν μου...

Ἀλλ' ἡ ἐμπιστευτικὴ αὕτη ἐκμυστήρευ-
σις τῆς ψυχῆς της εἶχεν ἐκφρασθῇ μετὰ τό-
σον ἀδυνατὸν φωνῆς, ὥστε ὁ Τασίλλος ἠν-
νόησε τὰς λέξεις τῆς κόρης, μὴ ἀκούσας ὁ-
μως αὐτὰς.

Μετὰ ταῦτα ἐπλησίαζον ἀμφοτέρω τὴν ἁγίαν Τράπεζαν. Ὁ Ράλφος, ἂν καὶ ἠσθά-
νετο ἑαυτὸν καταδιβρωσκόμενον ὑπὸ πικρᾶς καὶ δεικτικῆς ζηλοτυπίας, ἀπήγγειλεν οὐχ

ἦτον εὐγενῆ καὶ ὑψηλὸν λόγον, ὅστις τοὺς πάντας συνεκίνησεν, ἐκτός τῶν δύο νέων, μεθυσκομένων ὑπὸ τῆς ιδέας, ὅτι ὁ εἰς ἀνήκει τῷ ἐτέρῳ : δὲν ἡσθάνοντο πλέον ἢ τοὺς βικίους παλμούς τῶν καρδιῶν των, καὶ δὲν συνῆλθον, εἰμὴ κατὰ τὴν καθιερωμένην ἐρώτησιν τοῦ γάμου, εἰς τὴν ὁ Τασίλλος ἐσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ καταφατικῶς : καὶ ἡ κόρη ἦτο ἐτοίμη νὰ δώσῃ τὴν συγκατάνευσίν της, ἀλλ' ἐνῶ ἐτραυλιζέε μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς τὸ ὄνομα τοῦ νυμφίου της, αἰφνης ἔστη, ὡς ἐὰν τὰ χεῖλη της ἀπεποιούντο νὰ ἐκφέρωσι φωνήν... καὶ μὲ ἡμικλείστους ὀφθαλμούς, τὸ πρόσωπον βρεχόμενον ὑπὸ τῆς ἀγωνίας τοῦ ψυχροῦ θανάτου, ἔτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν ἱερέα, ὡς νὰ ἐζήτηι βοήθειαν... ἐκλονίσθη πρὸς στιγμὴν, καὶ ἐπεσεν ἀκίνητος καὶ παγερὰ ὡς μάρμαρον πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἱερέως.

Ἦτο νεκρά.

Οἱ παρευρεθέντες κατὰ τὴν τελετὴν ἐσπευσαν ἐσπευσμένοι περὶ τῆς ἀγίας Τραπεζῆς, ἡ δὲ μήτηρ ἐρρίφθη διὰ νὰ ὑποδασάσῃ τὴν θυγατέρα, ἥτις ἦδη εὐρίσκετο εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Ράλφου, ἐνῶ ὁ Τασίλλος κλαίει καὶ ὀδυρόμενος ἡσπάζετο τὰς παγωμένας χεῖρας της, καλῶν αὐτὴν διὰ τῶν περιπαθεστέρων καὶ γλυκυτέρων ἐπιθέτων.

Ὅταν ὁ ἱατρός ἐβεβαίωσε τὸν θάνατον τῆς Ἑδῆττης, ὁ νέος ἱερεὺς μετὰ σταθερὰς χειρὸς ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς, χωρὶς νὰ ἀποδείξῃ οὔτε τὴν παραμικροτέραν συγκίνησιν, — τὸ πρόσωπόν του ἤθελε τις ἐκλαβεῖ μαρμαρίνον, ἐὰν μικρὸν μειδίαμα δὲν εἶχε συμπτύξει τὰ χεῖλη του.

Ἡ δὲ Βέρθα, ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὅτι ἐθεάθη ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς φλογερῶς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ἀψύχου κόρης, ἄλλοι δὲ ἐβεβαίουν ὅτι δὲν εἶχεν εἰσελθεῖ οὐδ' ἐαυτὴν τὴν Ἑκκλησίαν.

Μετέφερον τὸν Τασίλλον καὶ τὴν μητέρα τῆς Ἑδῆττης εἰς τὰς οἰκίας των, τοῦ μὲν πρώτου κυριευθέντος αἰφνης ὑπὸ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ, τῆς δὲ δευτέρας ὑπὸ σημείων παραφροσύνης διὰ τὸ τρομερὸν καὶ ἀπροσδόκητον συμβάν.

Ὁ Ράλφος δὲν ἐγκατέλειπεν οὐδὲ στιγμὴν τὴν νεκράν, ἥτις φέρουσα τὴν νυμφικὴν ἐσθήτα καὶ τὸν ἐξ ἀνθέων λεμονέας λευκὸν στέφανον περὶ τῶν ξανθῶν βοστρυχῶν τῆς κεφαλῆς της, καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους της ἐφαίνετο ὑπνώττουσα ἥρεμον καὶ ἡσυχον ὕπνον.

Ὁ παιδικὸς της φίλος διῆλθε τὴν νύκτα ἀναγινώσκων τοὺς νεκρωσίμους ψαλμούς· ἀλλὰ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ φωνὴ του ἐξησθένει καὶ κατέληγεν εἰς τι ἀκατανόητον, — τότε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ὑψωμένους πρὸς τὸν οὐρανόν, μὲ βλέμμα μελιχρὸν καὶ γλυκὺ, ἐφαίνετο ὅτι ἠκολούθει σκέψιν, ἥτις ὑπεμειδία εἰς τὸν μυστηριώδη κόσμον τῆς φαντασίας, εἶτα κύπτων πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Ἑδῆττης ὠμίλει μετὰ φωνῆς παλλούσης ἐξ αἰσθημάτων, ὡς ἐὰν ἡ κόρη ἤθελεν ἀκούσει τὰς λέξεις ταύτας· — ἐψιθύριζε πρὸς αὐτὴν ὅτι ἦσαν ἤδη ἡνωμένοι ἐν τῷ οὐρανῷ... ἔλεγε πρὸς αὐτὴν λέξεις πλήρεις ποιήσεως καὶ ἀγάπης, καὶ τὸ πρόσωπόν του κάθυγον ὑπὸ

δακρύων εἶχεν ἄλλον ἔκφρασιν, ὁμοίαν τῇ τῆς ἀτυχοῦς νεκρᾶς...

Ἡ παραφροσύνη ἐξηκολούθει οὕτω ὁλοκληρούς ὥρας... αἰφνης ὁ Ράλφος ἀφυπνίζετο ὡς ἐγειρόμενος ἀπὸ ληθάργου, — πολλὰκις ἔφερε τὰς χεῖρας αὐτοῦ πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τότε τὸ δωμάτιον ἀντήχει πάλιν τῶν νεκρωσίμων δεήσεων.

[Ἐπεται συνέχεια].

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

Καὶ δὲν ἦτο τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἐκ πρώτης ὄψεως κατέκτησε τὸν ἰσχυρὸν ἐκεῖνον χωρικὸν τὸν καλούμενον Ἰωάννην λὰ Βιλλωδαί ;

Ὑπηρετρία !

Αὕτη ἡ θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν τὸ θαυμάσιον πλάσμα, τὸ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν πάντων.

Τί ἡδυνάτο τις νὰ ἴδῃ τελειότερον, τοῦ ὁμοειδοῦς προσώπου της, τῶν λεπτῶν χαρακτηρισμῶν αὐτοῦ, τῆς ἀπαλότητος τοῦ δέρματος της, τοῦ ὥχρου καὶ χνοώδους ὡς βελούδου !

Καὶ τί εὐκαμπτότερον τοῦ ἀναστήματός της !

Ὑπηρετρία !

Ἡ λέξις αὕτη ἀντήχει εἰς τὰ ὦτά της, ὡς βόμβος ζωοῦ τινός ἢ ὡς ὁ συριγμός τοῦ τριγωνοκεφάλου, ὅστις ἐθανάτωσε τὸν πατέρα της.

Καὶ τὰ χεῖλη της ἐξηραίνοντο ὑπὸ τῆς διψῆς τῆς ἐκδικήσεως κατὰ τῶν ἐχθρῶν των οἵτινες ἐθρίαμβουν !

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ !

Σκεπτομένη τοῦτο, συνεσπειροῦτο πρὸς ἑαυτὴν ὡς ὅφει, ὅστις περιτετυλιγμένος εἰς τὴν ρίζαν ζακχαροκαλάμου, καθεύδει ἔτοιμος νὰ ριφθῇ ἐπὶ τῆς πρώτης παρουσιασθεσομένης λείας, διστάζουσα ἐκ τῆς ιδέας τῆς ἀδυναμίας της.

Εἰκοσαετίς μόλις, εὐρίσκετο μόνη εἰς τόπον ἄγνωστον, χωρὶς ἓνα φίλον, χωρὶς νὰ ἔχῃ τινα ὅστις νὰ τὴν συμβουλεύσῃ.

Ἡ κατὰστασίς της τὴν ἐξήπτε μέχρι παραφορᾶς.

Ὡς ἄλλοτε ὁ Ραβού, ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἄοπλον κατ' ἀντιπάλων ἐχόντων ὑπὲρ ἑαυτῶν τὰ πάντα, καὶ δυναμένων νὰ μειδιάσωσι μειδίαμα οἴκου εἰς τὰς ἀπειλὰς της, αὐτοὶ οἱ πλούσιοι, οἱ ἰσχυροί, οἱ ἔχοντες παλάτια καὶ ἀναριθμήτους ὑπηρετάς ὅπως τοὺς ὑπερασπίσωσι.

Ἐνῶ αὐτὴ, ἀφότου ἡ μήτηρ της ἐτάφη εἰς ἀφανὴ τινὰ γωνίαν, κοινοῦ κοιμητηρίου,

εὐρέθη μόνη ἀπέναντι τῶν φοβερῶν πιέσεων τῆς πενίας.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἠννόησεν, ὅτι ἐν τῷ λὰ Βιλλωδαί θὰ εὐρίσκετο σωτήρα.

Ἀλλὰ τὴν τοιαύτην σωτηρίαν ἀπέστεργε.

Ἡννοεῖ βεβαίως, τὸν ἔρωτα τοῦ χωρικοῦ ἐκεῖνου καὶ ἐβλεπεν, ὅτι ἐν αὐτῷ ἤθελεν εὐρεῖν δούλον πάσης θελήσεώς της, διότι κατεβίβαζε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸ αὐτῆς καὶ ἡρῳθρία ὅλος, ὡς εἰ ἅπαν τὸ αἷμα τῆς καρδίας του ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἀλλ' οἱ χαρακτῆρές των ἦσαν τότε ἀνόμοιοι.

Αὕτη σύζυγος τοῦ λὰ Βιλλωδαί !

Ἀπὸ τῆς κυριότητος τοῦ μεγαλοπρεποῦς κτήματος τῶν Καρδένας νὰ καταντήσῃ ἀγροκόμος οὕτως εἰπεῖν Νορμανδῇ !

Ἀπὸ τοῦ εὐγενοῦς μαρκησίου δ' Ἀρτάν δι' ὃν τόσῳ ὑπερφηανεύετο ἄλλοτε, ὅτε ἐβάδιζε στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονά του, νὰ καταντήσῃ σύζυγος ἀνθρώπου ἐπιστατοῦντος ξένον κτήμα !

Ἀδύνατον !

Καὶ ἔδρακε τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐκ πείσματος.

Ὁ λὰ Βιλλωδαί ἡδύνατο νὰ ἦναι ὑπηρετῆς της, ἀλλὰ σύζυγός της !

Οὐδὲ νὰ σκεφθῇ ἤθελε τοῦτο.

Καὶ ἐπροτίμησε τὸν θάνατον τῆς τοιαύτης τύχης τῆς ὁποίας τὴν πικρίαν ἀπέριπτε πάσῃ δυνάμει ἡ καρδιά της.

Καὶ ἄς τὸ εἴπωμεν, καὶ τοι σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ της, οὐδόλως ἠγνωνόμει αὐτῷ.

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαί ἐπίμονος ὡς πάντες οἱ Νορμανδοὶ χωρικοί, ὠφελῆθαι τῆς συγκαταθέσεως ἦν ἐν στιγμῇ πυρετοῦ καὶ ἀπελπισίας παρεχώρησεν ἡ νευροπαθὴς κόρη, τὴν ἀπέσυρεν, ἀπὸ τὰς ἀγωνίας τῆς πενίας ἐν ἣ παρεδαίρετο.

Ἐπλήρωσε τὰ χρεὴ της, ἡγόρασε τὸ γήπεδον ὅπου ἡ μήτηρ της ἐτάφη, ἡγειρεν ἐπ' αὐτοῦ μικρὸν μαυσωλεῖον καὶ ἔφερεν αὐτὴν ὡς ἤθελε φέρει μικρὸν παιδίον ἀνῆκον εἰς αὐτόν, τὴν ἐγκαταλελειμμένην νεάνίδα, ἥτις εἶχε κυριεύσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ἀφαιρέσει τὴν ἐλευθερίαν τῆς θελήσεως, καὶ χάριν τῆς ὁποίας πρὶν ἢ λάβῃ παρ' αὐτῆς τὸ ἐλάχιστον δαῖγμα στοργῆς ἢ τρυφερότητος ἤθελε χιλιᾶκις κατακοπῇ ἐν ἀνάγκῃ ἢ ἤθελε κατασυντριβῇ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς ἀλευρομύλου.

Ἡ παρὰ τῇ θείᾳ του κόρῃ αὕτη, τῷ ἀνῆκεν ἐπειδὴ τὴν ἔσωσε !

Ἐκεῖ ἐστηρίζετο ἡ λογικὴ του.

Δὲν τὴν εἶχε περισυλλέξει ὡς ἀληθὲς σύντριμμα ναυαγίου ;

Ἡ οἰκία τῆς θείας Ὡμπερτίνου ἐξελέγη ὡς ἄσυλον κατὰ πάσης κακολογίας, ὅπως ἐν αὐτῇ τὴν περιποιηθῶσιν ὡς νὰ ἦτο ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας της.

Ἡ θεία Ὡμπερτίνου ἀντέστη κατὰ τύπος, ἐβλασφήμησε τὰς ἰδιοτρόπους ὁρέξεις τοῦ ἀννεμιοῦ της καὶ ἐπὶ τέλους κατέστη ἡ νοσοκόμος τῆς Μαρίας-Εὐαγγελίας.

Μαρία Εὐαγγελία ! Τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν ἐκτύπα καλῶς εἰς τὰ ὦτα τῆς θείας Ὡμπερτίνου. Εἰς ποῖον τόπον ἐβάπτιζαν οὕτω τὰ παιδιὰ τους !

Ἐν τούτοις, ἐν τῇ ἀγαθότητί της, ἡ πτωχὴ χήρα κατὰ βάθος συνεκινεῖτο.